

BỘ IV – Trận Trượng**Hồi 2****Đối trận****1.**

Góc trời thoáng hiện lên một áng mây màu đỏ như máu, vàng tích dương phủ lên đó thêm một lớp vàng rực rỡ, giống như có một đạo thiết kỵ thần thánh khôi giáp rực rỡ sáng ngời đang lao đi vùn vụt đến chiến trường vậy.

Lãnh Huyết trầm giọng nói với Đường Thiết Tiêu: “Lấy binh khí của người ra”.

Đường Thiết Tiêu lạnh lùng nhìn chăm chăm như đóng đinh vào thanh kiếm của Lãnh Huyết: “Người và ta?”.

Lãnh Huyết gật đầu, giương kiếm lên.

Đường Thiết Tiêu nói: “Được, có điều không phải ở đây”.

Nói đoạn liền quay người bước đi.

Lãnh Huyết đang định nhắc chân bước theo thì Thiết Thủ đột nhiên tranh lên phía trước, ghé miệng sát tai chàng nói nhanh một câu. Trên gương mặt Lãnh Huyết xuất hiện vẻ không đồng tình, nhưng đợi sau khi Thiết Thủ nói hết câu nói đó, chàng lại dừng bước. Cả hai đều nói thầm trong lòng: “Trân trọng!”.

Bất luận là chiến trận bên nào, cơ hội chiến thắng cũng rất nhỏ nhoi, lại không thể tiếp viện cho nhau, từ biệt lần này, ngoại trừ trân trọng ra, thật sự họ không còn biết nói gì hơn.

Thiết Thủ rút cuộc đã nói gì mà có thể khiến Lãnh Huyết từ bỏ ý định chọn Đường Thiết Tiêu làm đối thủ?

2.

Đường Thiết Tiêu lặng lẽ đi phía trước, tiến vào khu rừng quýt.

Thiết Thủ theo sát phía sau chín thước, khoảng cách này thủy chung vẫn không thay đổi.

Khi Đường Thiết Tiêu bước vào rừng, bước chân đạp trên lá khô kêu lạo xạo của y đột nhiên ngưng lại.

Thiết Tiêu cũng dừng bước theo.

Đường Thiết Tiêu hỏi: “Là người?”.

Thanh âm của y vang lên trong rừng trúc như tiếng vọng từ một sơn động âm u nào đó, nhưng cũng không quay đầu lại.

Thiết Tiêu hỏi ngược lại: “Ở đâu?”.

Đường Thiết Tiêu không dám, lại tiếp tục đi về phía trước.

Thiết Tiêu chậm rãi bước theo.

Hai người một trước một sau, đi qua rừng quýt, thì nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Đường Thiết Tiêu tiếp tục bước đi, nước chảy rất gấp, va vào những tảng đá bắn lên tung tóe, một cây cầu treo dài năm mươi trượng, rộng hai thước, trông như một con rồng lớn, lẩn khuất sau màn sương mờ mờ của buổi chiều tối hiện ra trước mắt hai người.

Dòng nước bên dưới chảy xiết, bắn tung tóe như những bông hoa, dưới ánh mặt trời hoàng hôn, hóa thành những dải cầu vồng huyền ảo đẹp mắt.

Dưới dòng thác là những tảng quái thạch lởm chởm, khe sâu trăm trượng, trong cốc truyền ra tiếng nước chảy âm âm.

Đường Thiết Tiêu đi lên cầu, rồi đột nhiên dừng lại.

Trên trụ cầu có khắc ba chữ lớn như rồng bay phượng múa: “Phi Lai Kiều”.

3.

Do nước bắn sang nên cầu lúc nào cũng ẩm ướt, rêu xanh mọc đầy, dây treo cũng cũ kỹ tưởng chừng như sắp đứt. Cầu ẩn hiện trong sương mù, ở giữa lại vồng lên, giống như một cầu thang bắc lên trời cao, vừa hẹp vừa hiểm yếu.

Đường Thiết Tiêu lạnh lùng nói: “Chúng ta quyết chiến ở đây”.

Dứt lời, y liền lướt lên cầu.

Cây cầu đã cũ kỹ đến độ tưởng chừng như không thể chịu được trọng lượng của một con chó nhỏ, nhưng Đường Thiết Tiêu lướt lên chỉ nhẹ nhàng giống như một chiếc lá khô cuốn bay lên trong ánh chiều tà mà thôi.

Một trận gió thổi tới, làm cây cầu rung rinh kêu cọt két, tựa hồ như bất cứ lúc nào cũng có thể đứt đoạn vậy.

Đúng lúc này, bên ngoài rừng quýt vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Thiết Thủ biết Lãnh Huyết đã động thủ rồi.

Chàng hít sâu một hơi chân khí, chậm rãi bước lên.

Cây cầu này đã trải qua nhiều năm mưa gió, bị hủy hoại khá nhiều, hơn nữa lại bị nước từ thác nước bắn lên nên vô cùng ẩm ướt, mọc một lớp rêu dày, dây thừng đã rệu rã, hơn nữa lại chỉ rộng đủ một người đi, hai người quyết chiến ở đây, thật không khác gì lấy tính mạng mình ra đặt cược, chỉ sơ sẩy một chút, lập tức sẽ biến thành thiên cổ chi hận.

Thiết Thủ bước lên cầu, thì liền nghe giọng nói ken ken như sắt đá chạm nhau của Đường Thiết Tiêu cất lên: “Quyết chiến ở đây, sinh tử đều cảm thấy thống khoái!”.

Thiết Thủ im lặng, chân trái lùi về sau một bước, trụ ổn thân mình, sau đó cởi bỏ trường bào quấn vào lưng, rồi cung tay với đối thủ.

Chỉ một cái cung tay, nhưng trong mắt Đường Thiết Tiêu, thì khí thế của chàng đã bao trùm cả cây cầu lơ lửng như một con rồng lớn chực bay lên này.

Thiết Thủ cung tay, điệu bộ thập phần cung kính, chàng không chỉ kính trọng đối thủ, đồng thời cũng kính thiên, kính địa, kính chính bản thân chàng, một sự tôn kính với võ công.

Đường Thiết Tiêu cũng trở nên nghiêm nghị.

Y cởi sợi dây đeo trên lưng xuống, đầu dây có buộc một hình cong hai đầu hình bán nguyệt, đầu cong sắc tới độ có thể thổi đứt sợi lông, cầm bên tay phải, tay trái cầm chiếc ô, khẽ lắc nhẹ, đầu ô lập tức phát ra tiếng “đình”, bắn ra một mũi đao sắc.

Y nói: “Ta dùng phi tha, lấy tảo đao bổ trợ, binh khí của người đâu?”

Trong các loại ám khí của Đường Môn, Đường Thiết Tiêu chỉ chọn mình phi tha để luyện. phi tha là một loại binh khí kiểu ám khí cực kỳ khó luyện, hơn nữa cũng chưa từng có cao thủ nhất lưu nào sử dụng, nhưng y đã lựa chọn nó, hơn nữa còn bỏ tâm lực ra khổ luyện. Phi tha của y, xưa nay chưa từng xuất thủ hai lần với cùng một người bao giờ.

Bởi vì chưa bao giờ y cần phải làm như vậy.

Y hỏi Thiết Thủ, là do y tôn trọng Thiết Thủ.

Thiết Thủ lắc đầu, chỉ đưa tay lên.

Bình khí của chàng chính là đôi tay.

Đúng lúc này, trong rừng quýt lại vang lên hai tiếng kêu thảm nữa.

Thiết Thủ có thể cảm nhận được trận kịch đấu bên ngoài kia ghê gớm kịch liệt thế nào, với lối đánh liều mạng, hạ sát không thương tiếc của Lãnh Huyết, vậy mà trong thời gian dài như vậy mới có ba tiếng kêu thảm, hơn nữa lần đầu tiên ở ngoài rừng, lần thứ hai, thứ ba đã ở trong rừng, từ đây có thể thấy chàng đã di chuyển khá nhiều. Thậm chí cả tiếng binh khí chạm nhau và tiếng hò hét cũng không có, chỉ có tiếng kêu thảm thiết của kẻ sắp về cõi chết, hơn nữa, tiếng thứ hai và thứ ba hầu như cùng phát ra một lúc, có thể thấy một kiếm của Lãnh Huyết đã lấy liền hai mạng.

May là không có thanh âm của Lãnh Huyết.

Có điều là Thiết Thủ hiểu rất rõ Lãnh Huyết, cho dù là có chết, chàng cũng không rên rĩ hay kêu la dù chỉ một tiếng, ngoại trừ tiếng hú sắc lạnh cất lên khi đấu chí của chàng lên tới đỉnh điểm.

4.

Trong rừng quýt, Lãnh Huyết khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Chàng giết một tên trong Thập Nhị Đơn Y Kiếm, rồi lao vào trong rừng, trúng phải mai phục, phản kích giết được hai thân vệ của Ngô Thiết Dực.

Nhưng chàng cũng đã trúng một đao ở hông.

Cảm giác thọ thương nóng rát rồi đau nhức đó, cơ hồ như mỗi lần xuất chiến là Lãnh Huyết đều phải nhận lấy, vì vậy sau mỗi lần đánh bại địch nhân, chàng có cảm giác mình giống như con sâu vừa giã giữa chịu đựng đau đớn phá kén ra ngoài để biến thành con bướm rực rỡ sắc màu vậy.

Thế nhưng lần này không phải vậy, tâm trạng chàng lúc này đang trầm xuống.

Đao quang lấp lánh, khắp nơi đều là những ánh đao sáng ngời trong ánh tịch dương.

Địch nhân trong rừng quá nhiều, Đơn Y Thập Nhị Kiếm tấn công chính diện, đâm thân vệ của Ngô Thiết Dực lên tập kích sau lưng, chàng giờ đã mất đi thời cơ để có thể hóa thân thành bướm bướm.

Lãnh Huyết xông vào rừng, giữa những tán lá dày đều ẩn hiện bóng địch nhân.

Chàng trầm eo xuống, kiếm chỉ nghiêng nghiêng phía trước, người trượt về phía sau.

Những bóng đen cũng từ bốn phía bức tới.

Lãnh Huyết đột nhiên dừng lại.

Chàng vừa dừng lại, một người đã bổ tới, hai vòi máu bắn vọt ra, những quả quýt còn xanh liền nhuộm máu hồng.

Người thứ nhất vừa đổ xuống, người phía sau đã thấy một đạo bạch quang lóe lên, rồi tận mắt nhìn thấy một vòi bắn ra từ cổ họng mình.

Vòi máu!

Y rống lên một tiếng như heo bị chọc tiết, rồi ngã bổ nhào.

Trên trán Lãnh Huyết cũng lấm tẩm mồ hôi, chàng cầm kiếm bằng cả hai tay, chân trái hơi khuỵu xuống, chân phải dấn lên, chín phần tọng lượng toàn thân dồn xuống chân trái.

Toàn thân chàng đã bị ngọn lửa đấu chí hừng hực thiêu đốt.

Mọi cơ thịt trên người chàng đã được kéo căng hết cỡ, chỉ chờ phát động.

Bất ngờ, dưới đất chỗ chàng đang đứng đột nhiên có một cây cương xoa thọc lên.

Bên dưới có mai phục.

Chàng gầm lên một tiếng, nhún chân lao vọt lên cao, trên đùi đã có thêm một vết máu.

Người nấp dưới lòng đất phá vỡ lớp ngụy trang bằng bùn và lá cây phòng vọt lên, nhưng lên đến nơi thì đầu và thân đã ở hai chỗ khác nhau.

Lãnh Huyết tung người nhảy lên, giết được kẻ ám toán, song cũng có bảy tám thứ ám khí cùng lúc công về phía chàng.

Chàng lướt người hạ thân xuống một cây quýt thấp để tránh né, đột nhiên lại cảm thấy sau lưng có đao phong chém xả tới.

Trước khi đao chém tới nơi, thì kiếm của chàng đã xuyên qua người lấy mạng đối phương.

Cả cây quýt đột nhiên đổ xuống, thì ra những người bên dưới đã mau chóng chặt gãy gốc cây.

Lãnh Huyết cũng xuống theo.

Có mười bảy mười tám thứ binh khí đang chờ chàng bên dưới.

Chân chàng còn chưa chạm đất, thì đã bắn ra mười bảy, mười tám quả quýt xanh vào đám người này.

Địch nhân vội vàng lùi lại, miệng quát lớn: “Có ám khí...”.

Vừa lùi chúng vừa dùng binh khí gạt đỡ, đến khi phát hiện “ám khí” chỉ là mấy quả quýt, Lãnh Huyết đã giết được thêm ba người.

Tư thế chàng vẫn như lúc nãy, dùng chân trái làm trục, có điều vì vết thương ở chân nên khí thế cũng giảm sút phần nào.

Những kẻ vây công chàng chạy qua lại lại, binh khí lấp loáng trong ánh tà dương, nhưng không ai dám xông lên phát động tấn công trước.

Bởi vì thanh kiếm kia không dính chút máu nào, nhưng lại lạnh lẽo tới độ người ta phải khiếp đảm kinh tâm.

Đám thân vệ tản ra, Thập Nhất Đơn Y Kiếm xông lên.

Thân ảnh mười một người cuốn lên một đạo cuồng phong làm lá bay tơi tả, quýt rụng lộp bộp, mười một cây kiếm trong màn lá rơi ấy giống như mười một con phi xà, bổ nhào về phía Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết gầm lên một tiếng, y phục trùm lên đầu một tên, tấm thân trần lao vút ra khỏi chỗ hở của Thập Nhất Kiếm như một con báo đốm.

Thập Kiếm còn lại vội lao tới đỡ lấy huỳnh đệ bị y phục của Lãnh Huyết chum lên đầu, phát hiện y phục đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Máu bắt đầu lan rộng ra như một đóa hoa đỏ thắm đang nở rộ vậy.

Tịch dương đỏ như máu.

5.

Tà dương như máu.

Những giọt nước bắt tung tóe tạo thành một cầu vòng rực rỡ vắt ngang cầu treo.

Thiết Thủ giơ hai tay ra nhìn Đường Thiết Tiêu đứng cách chàng chừng mười một thước.

Đường Thiết Tiêu giơ sợi dây thừng lên cao quá đầu, bắt đầu xoay tròn, phát ra những tiếng rít chói tai.

Phi tha xoay tròn trên cầu.

Càng lúc càng nhanh. Bầu trời càng lúc càng sẫm lại.

Phi tha xoay nhanh đến mức cơ hồ như không còn thấy bóng, chỉ nghe được tiếng rít vù vù như cuồng phong bạo vũ.

Trong ánh sáng nhạt nhem của buổi chiều tà, phi tha trong tay Đường Thiết Tiêu trông tựa như bóng quỷ, không thấy tăm tích.

Liệu chàng có tránh được không?

Màn đêm sắp buông xuống, trong bóng tối, e rằng muốn tránh muốn né chiếc phi tha vô hình này lại càng khó hơn.

Trong khoảnh khắc, Thiết Thủ quyết định mạo hiểm tấn công.

Thế nhưng cánh tay còn lại của Đường Thiết Tiêu đã từ từ mở ô ra, che khuất thân mình, đầu ô như một con mãnh thú đang nhẹ nhàng nhẹ vuốt, đợi chờ được uống máu kẻ thù trong buổi chiều hôm.

Phi tha vẫn xoay tròn trên không.

Người trên cầu treo.

Cầu treo lơ lửng giữa khe núi.

Thiết Thủ cảm thấy tính mạng mình cũng giống như cây cầu treo này, bị những sợi dây thừng tàn tạ treo giữa không trung, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống tan xương nát thịt.

Cầu rộng có hai thước, càng không thể né tránh...

Chỉ có lùi lại.

Nhưng lùi lại trong một trận quyết chiến sinh tử với một cao thủ thực lực tương đương là một hành động vô cùng thất sách, đấu chí sẽ tiêu tán, hướng hồ trên mặt cầu trơn trượt này bất thành linh thoái lui, làm sao có thể nhanh bằng phi tha đã tích tụ đầy đủ công lực của đối phương.

Đã không thể né, cũng không thể tránh, lại không thể tiến, càng không thể thoái, giờ thì Thiết Thủ đã hiểu tại sao Đường Thiết Tiêu lại dẫn dụ mình lên Phi Lai Kiều quyết chiến sinh tử.

Giữa sống và chết, cần phải có một người chọn lựa cái chết, cũng có khả năng kết quả là cả hai cùng chết, giống như thác nước đổ xuống vực sâu trăm trượng, bắn ra những hạt nước long lanh, hóa thành những dải cầu vồng rực rỡ vậy.

Sơn phong thổi tới, thổi qua bình nguyên, qua rừng quýt, làm cho cây cầu treo lắc lư lắc lư như một con diều nhỏ.

Khi cơn gió thổi qua rừng quýt, Thiết Thủ nghe thấy trong rừng vang lên bốn tiếng kêu thảm liên tiếp, kế đó là tiếng gầm thứ ba của Lãnh Huyết, sau đó lại là một tiếng rống thảm thiết nữa.

Thiết Thủ thầm tính toán, Lãnh Huyết ít nhất đã có ba vết trọng thương, còn địch nhân chắc cũng đã có mười ba tên nằm xuống.

Vậy thì địch nhân vẫn còn lại ba mươi sáu người. Ba mươi sáu người, liệu Lãnh Huyết thân thọ trọng thương có cầm cự nổi hay không?

Chàng đột nhiên giật mình chấn động, bởi vì lúc này ánh mắt của chàng tiếp xúc với ánh mắt như hai đốm lửa ma nơi hỏa ngục của Đường Thiết Tiêu.

Ánh mắt đó vốn vô tình, đầy sát khí, lãnh độc nhưng giờ đây đã có thêm mấy phần đặc ý và đồng tính.

Bởi vì đối phương đã nhìn ra chàng đang phân thần.

Trong trận quyết chiến mà sinh tử chỉ phân định trong khoảnh khắc mà vẫn phân thần vì chuyện khác, kết cục chỉ có một, đó là cái chết.

Thiết Thủ giật mình tỉnh ngộ, lập tức trấn định lại tâm thần.

Ánh mắt kia lập tức trở lại lãnh độc, vô tình và đầy sát khí.

Trận sơn phong thổi đến vòng xoáy của chiếc phi tha, lập tức bị xoắn lại, phát ra những tiếng rít quái dị như loài mãnh thú thọ thương.

Lãnh Huyết lúc này đang liều mạng tử chiến trong rừng quýt tựa như một con mãnh hổ đang tả xung hữu đột, dẹp sạch lũ chó ngao đang nhe nanh múa vuốt xung quanh mình.

Bên phía Thiết Thủ vẫn bất động.

Không động thì thôi, hễ động là phán định sinh tử.

Hai trận chiến, một tĩnh một động hoàn toàn không giống nhau, nhưng về mức độ hung hiểm thì tuyệt đối không hơn kém.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>